

Συνάντησις δεκάτη:

ΤΟ ΕΥΩΔΙΑΣΤΟ..... ΑΝΘΟΣ!!!

(2013)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

«Τό ξένο σπίτι πού σέ φιλοξενεί, ποτέ μή τό λές καλύβι...»

Νά χαιρέσαι τήν αγάπη πού σοῦ δίνεται. Νά ἀπολαμβάνης τήν ποιότητα τῆς φιλοξενίας, τήν εὐγένεια, τήν ἀπλότητα καί τήν χάρι της καί ποτέ νά μήν ἐξετάζης μέ ποιά μέσα σοῦ προσφέρεται.

Σχολιάζοντας τό θέμα αὐτό σεβαστοί πνευματικοί ἄνθρωποι, ἐχαρακτήρισαν ὡς > ἄξεστον αὐτόν πού κουτσομπολεύει ἐκεῖνον πού τόν εὐεργέτησε, τόν ἐφιλοξένησε, > ρηχόν αὐτόν πού σταματᾷ στά πράγματα πού τόν περιβάλλουν καί ὄχι στη ζεστασιά τῆς καρδιάς πού τόν ὑποδέχεται, > ἀκαλλιέργητο πνευματικά αὐτόν πού πετροβολᾷ τό πηγᾶδι πού τόν δροσίζει καί > ἀγενῆ αὐτόν πού μικρόψυχα δίνει βαρύτητα στά ἐπουσιώδη καί δέν βλέπει τήν θαλπωρή πού τοῦ ἐτοιμάσθηκε.

Πόσο πληγώνει μιᾶ τέτοια συμπεριφορά! Πόσο ἀποκαρδιώνει καί πόσο λιγοστεύει τήν διάθεσι τῆς προσφορᾶς! Ἄν ἀκουγόταν συχνότερα τό «εὐχριστῶ» πόσο καλύτερος θᾶταν ὁ κόσμος μας! Οἱ καρδιές θᾶταν ζεστότερες, τά χαμόγελα περισσότερο, οἱ σχέσεις φιλικώτερες καί ἡ κοινωνία μας..... φωτεινώτερη.

Κι ἓνα μόνο εὐχριστῶ,,
ἀλλά.... ἀπλό, ζεστό κι ἀληθινό,
κάνει ἀκόμα κι ἀνεμῶνα
ν' ἀνθίση τόν χειμῶνα.....!!!

Σήμερα θά μελετήσουμε ἓνα συγκινητικό περιστατικό ἀπό τήν ζωή τοῦ Κυρίου γιά νά γνωρίσουμε αὐτό τό θαυμάσιο, εὐωδιαστό ἄνθος τῆς ψυχῆς. Θά μάθουμε τό ὄνομά του, ποῦ εὐδοκιμεῖ καί πῶς καλλιεργεῖται.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ: «.....**Οὐχ εὐρέθησαν.... δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ;.....**» (Λουκ. ιζ' 12-19)

Ἐξω ἀπό ἓνα χωριό τῆς Σαμαρείας, μακριά ἀπό τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀργοπέθαιναν δέκα λεπροί, δέκα σκελετωμένοι ζωντανοί νεκροί, μέ φανερό τή σῆψι στό σῶμα τους καί τή θλίψι στά μάτια τους. Τοὺς εἶχαν διώξει οἱ συμπατριῶτες τους, γιά νά μή μεταδοθῆ ἡ ἀρρώστια. Κι ἔπρεπε νά μείνουν ἐκεῖ, ἔρημοι κι ἀπομονωμένοι, μακριά ἀπό τοὺς ἀγαπημένους τους μέχρι.... νά γίνουν καλά. Πῶς ὅμως; Ἐγκαταλελειμμένοι καί ἀπεριποίητοι; Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν καί κανένας δέν τοὺς ἐπλησίαζε. Ζοῦσαν στήν ἐρημιά, μέσα στόν πόνο καί τήν δυστυχία.

Μιά ἡμέρα ὅμως κάτι ἀλλάζει στή ζωή τους. Ὁ Κύριος, πηγαίνοντας νά ἐπισκεφθῆ ἓνα κοντινό χωριό, περνᾷ ἀπό τήν περιοχή τους. Οἱ δέκα ἄνδρες βλέπουν τόν Χριστό ἀπό μακριά! Μᾶλλον εἶχαν ἀκούσει γιά Αὐτόν κι ἀρχίζουν νά τρέχουν πρὸς τό μέρος Του. Σταματοῦν σέ ἀπόστασι ἀσφαλείας ἐπειδὴ ὁ νόμος τοὺς ἀπαγόρευε νά πλησιάσουν ὑγιεῖς ἀνθρώπους, κι ἀπό ἐκεῖ ἀρχίζουν νά φωνάζουν... ὅλοι μαζί... ἀπεγνωσμένα. Ἴκετεύουν τόν Κύριο, μέ ὄση δύναμι τοὺς ἔχει ἀπομείνει:

«Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς».

Διδάσκαλε, λυπήσου μας, θεράπευσε τήν φοβερή ἀρρώστια πού μᾶς βασανίζει.

Κι ὁ Κύριος γεμᾶτος αγάπη καί συμπόνια τοὺς λέγει: Πηγαίνετε στοὺς ἱερεῖς καί δεῖξτε τους τά σῶματά σας, γιά νά βεβαιώσουν τήν θεραπεία σας.

Ἦ, πόση ἡ πίστις τῶν δέκα λεπρῶν! Ὑπακούουν ἀνεπιφύλακτα! Πιστεύουν στόν Κύριον καί ἐκτελοῦν τήν προσταγήν του. Τρέχουν μέ πρωτόγνωρη δύναμι ψυχῆς καί μέ ἐλπίδα μοναδική. Καί καθὼς τρέχουν,

πριν ακόμη φθάσουν στον προορισμό τους, κάτι συνταρακτικό αισθάνονται. Κάτι αλλάζει στο σώμα τους! Αισθάνονται το χέρι του Θεού να τους αγγίζει και να καθαρίζει το σώμα τους! Κλείνουν οι πληγές! Το δέρμα τους γίνεται καθαρό και υγιές όπως πρώτα!

Τό θαῦμα ἔγινε! Ναι, τό θαῦμα πού ἐπετέλεσε ἡ ἀταλάντευτη ὑπακοή τους. Πειθαρχοῦν, χωρίς ἀκόμη νά δοῦν θεραπεία στό σώμα τους. Καί θεραπεύονται, πριν ἀκόμη προλάβουν νά φθάσουν στούς ἱερεῖς. Ὁ καθένας τώρα μπορεῖ νά ἐπιστρέψῃ στό σπίτι του, στούς δικούς του. Ὡ, τί εὐτυχία! Μποροῦν νά ζήσουν ὅπως πρώτα! Κι αὐτό ἔκαναν ὅλοι τους.

Ἐκτός ἀπό ἕναν. Αὐτός, δέν πηγαίνει στό σπίτι του, γυρίζει πίσω, συναντᾷ τόν Κύριο, πέφτει στά πόδια Του καί μέ φωνή δυνατή δοξάζει τόν Θεό κι εὐχαριστεῖ τόν Κύριο γιά τήν εὐεργεσία Του. Ἔπese στά γόνατα κι ἐπροσκύνησε τόν Χριστό! Κι αὐτός ὁ ἕνας, παιδιά, ἦταν Σαμαρείτης! Δηλαδή ἀλλόφυλος κι ἀλλόδοξος. Τό παρατήρησε αὐτό ὁ Κύριος. Καί σάν μέ κάποιο παράπονο εἶπε: «Δέν θεραπεύτηκαν δέκα; Οἱ ἄλλοι ἔννεα πού εἶναι; Γιατί δέν γύρισαν νά ἀποδώσουν δόξα στόν Θεό»;

«.....Οὐχ εὐρέθησαν.... δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ;.....»

Καί γιά νά τόν ἀνταμείψῃ ὁ Κύριος γιά τήν εὐγνωμοσύνη του τοῦ λέγει: Σήκω καί πήγαινε στό καλό. Ἡ πίστις σου σ' ἔσωσε ὄχι μόνο ἀπό τήν λέπρα τοῦ σώματος, ἀλλά κι ἀπό τή πνευματική λέπρα τῆς ἀμαρτίας.

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ-ΕΠΕΞΗΓΗΣΙΣ:

Μόλις γνωρίσαμε τό θαυμάσιο, εὐωδιαστό ἄνθος πού ἀναζητούσαμε. Καμαρώνει ὀλόδροσο κι ὀλόφρεσκο, σέ ἀκριβό ἀνθοδοχεῖο....., στό μέσον μιᾶς εὐγενικῆς καρδιάς. Τῆς καρδιάς τοῦ λεπροῦ Σαμαρείτη καί στέλνει παντοῦ τό ἄρωμά του!

Τό.... ὄνομά.... του;

Εὐγνωμοσύνη!

Εἶναι ὑπέροχο τό αἶσθημα τῆς *εὐγνωμοσύνης*! Εἶναι ἀπό τά συναισθήματα πού κάνουν τόν ἄνθρωπο χαριτωμένο. Φανερώνει χαρακτήρα, βάθος, εὐαισθησίες, μεγαλωσύνη. Φανερώνει ἄνθρωπο μέ εὐγένεια, ταπείνωσι, ἀγάπη, καί πολλές ἀκόμη ἀρετές ἀλλά κι ἔτοιμο ἀνά πᾶσα στιγμή νά ἐκπέμψῃ εὐχαριστίες. Φανερώνει ἄνθρωπο μέ ἀγαθή ψυχή. Ἐναν ἄνθρωπο πού ἱεραρχεῖ τά καθήκοντά του, πού σκέπτεται πρώτα τόν εὐεργέτη του καί μετά τοὺς δικούς του.

Ἐναν ἄνθρωπο σάν τόν ἀλλογενή λεπρό, πού ξεχείλιζε ἀπό εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν εὐεργέτη Του Χριστό. Καί τό ἔδειξε!

Πῶς; Τί ἔκανε; (...)

Σωστά! Ὅταν θεραπεύθηκε δέν ἔτρεξε στό σπίτι του νά δῆ τοὺς δικούς του, ἀλλά πῆγε *πρῶτα* στόν Εὐεργέτη του. Σ' ὄλο τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς δοξολογεῖ τόν Θεό καί διαλαλεῖ τό θαῦμα. «Δόξα Σοι, ὁ Θεός. Ὁ Δάσκαλος μέ ἔκανε καλά! Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ....! Χίλια εὐχαριστῶ!»

Καί πῶς ἐκδηλώθηκε; (...)

Μάλιστα! Ἔπese κάτω, στό χῶμα, καί τοῦ φίλησε τά πόδια γιά τό μεγάλο καλό πού τοῦ ἔκανε! Ἦθελε νά τοῦ δείξῃ πόσο τόν σεβόταν καί πόσο τόν ἀνεγνώριζε σάν σωτήρα του. Καί τό ἔδειχνε αὐτό μέ μιᾶ ταπείνωσι ἐκπληκτική, γνήσια καί βαθειά. Ταπείνωσι, πού τήν ἔδειξε ὄχι μόνο τήν ὥρα τῆς ἀνάγκης, ὅταν ζητοῦσε βοήθεια, ἀλλά καί τήν ὥρα τῆς χαρᾶς. Τώρα πού εἶχε λυτρωθεῖ ἀπό τήν μάστιγα τῆς ἀρρώστιας.

Μέ τήν πρώτη ἐρώτησι, πού ἔκανε ὁ Κύριος, «οὐχί οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δέ ἔννεα πού;»

τί μᾶς τονίζει; (...)

Τονίζει τήν εὐγνωμοσύνη τοῦ ἑνός, ἀλλά καί τήν ἀγνωμοσύνη κι ἀχαριστία τῶν ἑννέα. Γιά νά δείξῃ σέ ὅλους μας πόσο φοβερό κακό εἶναι ἡ ἀχαριστία. Μάστιγα καί ἐπιδημία πνευματική τήν ὀνομάζουν οἱ Πατέρες. Διότι ἔνῳ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καθημερινά δεχόμαστε τίς ἄπειρες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, λίγοι αισθανόμαστε τήν ἀνάγκη νά τόν εὐχαριστήσουμε. Στίς δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς μας, ὅταν μᾶς περικυκλώνουν πειρασμοί, θλίψεις, ἀρρώστιες, προβλήματα, τρέχουμε στοὺς ναοὺς, προσευχόμαστε μέ θερμῆ καί πίστι, ἀνάβουμε λαμπάδες, καί μέ δάκρυα ζητοῦμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή ζητοῦμε ἄμεση ἀπάντησι στό πρόβλημά μας, ὅπως ἔκαναν καί οἱ λεπροί. Καί ὅταν ὁ Θεός δώσῃ τήν λύσι, ἐμεῖς παθαίνουμε πνευματική ἀμνησία. Ξεχνοῦμε ὅτι Αὐτός ἔδωσε τήν λύσι στό φοβερό

πρόβλημά μας, πού έμεϊς τοῦ ζητήσαμε, ἀλλά ξεχνοῦμε καί τίς ἀναρίθμητες καθημερινές εὐεργεσίες Του πρὸς ἡμᾶς. Κι οὔτε ἓνα «εὐχαριστῶ».

Γιατί ἐπιτρέπουμε στήν ἀχαριστία νά παγώση τήν ψυχή μας;

«**Ἐν παντί εὐχαριστεῖτε**» (Α΄ Θεσ. ε' 18). Συμβουλεύει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἐνα εὐχαριστῶ ἀπαλύνει τήν κόπωση, προάγει τόν ἄνθρωπο, λιγοστεύει τό σκοτάδι. Ἄς τρέξουμε κι ἡμεῖς μαζί μέ τόν εὐγνώμονα πρῶην λεπρό Σαμαρείτη στό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, στό δρόμο τῆς εὐγνωμοσύνης καί ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μας ἄς εὐχαριστοῦμε διαρκῶς τόν Εὐεργέτη μας Χριστό γιά τά ἄπειρά Του ἀγαθά! Γιά τίς τόσες εὐεργεσίες Του! Ἄς τόν εὐχαριστοῦμε μέ τήν ψυχή μας κι ὄχι μόνον μέ λόγια, ἀλλά καί μέ ἔργα. Μέ τήν προσεκτική καί ἁγία ζωή μας.

Ὁ Θεός ὁ Ἅγιος, παιδιά, περιμένει τήν εὐγνωμοσύνη μας καί μάλιστα στίς εὐγνώμονες καρδιές πληθαίνει τά δῶρα Του. Ἐνας Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας σέ μιᾶ ἐπιστολή του ἔλεγε: «Δέν προλαβαίνω, Κύριε, νά Σέ εὐχαριστήσω γιά τίς δωρεές πού μοῦ ἔστειλες καί πέφτει ἐπάνω μου νέο πλήθος δωρεῶν κι εὐλογιῶν».

* * *

Ἄς ποῦμε ὁμως τώρα πῶς α) καλλιιεργεῖται ἡ εὐγνωμοσύνη μας στό Θεό;

Μέ τή θύμησι τῶν εὐεργεσιῶν Του. Δηλαδή νά φέρνουμε συχνά στό νοῦ μας:

✦ Τί μᾶς ἐχάρισεν ὁ Θεός, «γονεῖς, φίλους, δασκάλους, πνευματικούς, θεία Λειτουργία, Μυστήρια, ...».

✦ Τίς φορές πού σωθήκαμε ἀπό κάποια θαυμαστή ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ, «ἀπό κάποιο ἀτύχημα σέ ταξίδι, τολμηρό παιχνίδι,... ἢ καί σέ ἀπρόσμενες θεομηνίες ὅπως ἀνεμοθύελλες, καταγιγδες, σεισμούς,...».

Καί δέν εἶναι μόνον οἱ κίνδυνοι οἱ σωματικοί, πού πρέπει νά θυμώμαστε, παιδιά. Εἶναι προπάντων τά πεσίματα στήν ἁμαρτία ἀπό τά ὁποῖα μᾶς φύλαξε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί μᾶς ἔσωσε ἀπό τόν θάνατο τῆς ψυχῆς. Π.χ. πηγαίναμε νά κάνουμε κάτι ἁμαρτωλό, ὄχι σύμφωνο μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ξάφνου ὁ ὠφέλιμος λόγος μιᾶς φίλης πού συναντήσαμε στό δρόμο μᾶς συγκρατεῖ, μᾶς σταματᾷ. Ὁ Θεός μᾶς ἔσωσε, παιδιά. Ἔστειλε τόν κατάλληλο ἄνθρωπο στήν κατάλληλη ὥρα.

Καί πῶς β) θά Τοῦ τήν ἐκφράζουμε τήν εὐγνωμοσύνη μας;

✦ Μέ δοξολογία: Στήν προσευχή μας, ἀλλά κι ἄλλες ὥρες τῆς ἡμέρας νά ὑμνοῦμε, νά εὐχαριστοῦμε καί νά δοξολογοῦμε τόν Κύριο.

✦ Ν' ἀγωνιζόμαστε νά εἴμαστε δικά Του παιδιά. Ὁ Θεός δοξάζεται ἀπό τήν γνήσια χριστιανική ζωή μας. Ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ εἶχε πεί κάποτε σέ κάποιο νέο ἄνθρωπο, πού τόν ρώτησε τί εἶναι ἀρεστό πολύ στό Θεό, «ἡ ἀγνότητα καί ἡ ταπεινώσις» Μία χριστιανή νέα, ἀγνή, σεμνή, προσεκτική δοξάζει τό Θεό. Μέ τήν εὐωδιστή ζωή της ἐκφράζει τήν εὐγνωμοσύνη της.

✦ Νά κάνουμε καλό στούς ἄλλους. Νά λέμε μέσα μας ὅπως ὁ Θεός εἶναι εὐεργετικός σέ μένα, ἔτσι νά εἶμαι κι ἐγώ στούς ἄλλους: > Φίλους, συμμαθητές, συγγενεῖς, γείτονες,... ἀπλούς γνωστούς, ...

✦ Νά ἐκφράζουμε τήν εὐγνωμοσύνη μας σ' ὅσους κάτι μᾶς προσφέρουν. Τό «εὐχαριστῶ» εἶναι μιᾶ μικρή λέξι, δείχνει ὁμως εὐγενική, ταπεινή ψυχή καί ὁμορφαίνει τίς σχέσεις καί τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων.

Τέλος νά ποῦμε πῶς ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἓνα εὐωδιστό λουλουδι κι ὅποιος τό κρατᾷ ἀποκτᾷ ἄρωμα κι ὁ εὐγνωμόνων εἶναι πάντα χαρούμενος καί εὐχαριστημένος, σεβαστός κι ἀγαπητός στούς ἄλλους, ἀγκαλιάζει ὅλο τόν κόσμο κι ὁ Θεός τόν δοξάζει.

ΣΥΝΘΗΜΑ: «**Τίς εὐγνώμονες καρδιές δοξάζει ὁ Κύριος**».

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο, παιδιά, νά μᾶς βοηθήση μιᾶ τέτοια καρδιά νά ἀποκτήσουμε κι ἡμεῖς.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«**Ἐπουράνιε Πατέρας μας, Ἐσὺ εἶσαι ὁ δημιουργός μας, ὁ προστάτης μας, ὁ εὐεργέτης μας. Φωτίζε μας νά σεβώμαστε πάντοτε καί νά εὐλογοῦμε τό ἅγιο ὄνομά Σου. Σέ εὐχαριστοῦμε πού μᾶς ἔδωσες τοὺς γονεῖς, τοὺς καλοὺς διδασκάλους μας, τοὺς σεβαστοὺς πνευματικούς μας, ... καί τόσοις ἄλλους ... πού ἐνδιαφέρονται γιά τό καλό μας καί Σέ παρακαλοῦμε, Κύριε, δίδε τά ἀγαθά Σου εἰς ὅλους τοὺς εὐεργέτες μας καί ἀξιώσε μας νά δείχνουμε κ' ἡμεῖς καθημερινά τήν εὐγνωμοσύνη μας εἰς αὐτούς μέ τά λόγια καί μέ τά ἔργα μας. Ἀμήν**»

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ (ΑΔΕΛ. ΘΕΟΛΟΓΩΝ Η «ΖΩΗ») ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Πρὸς τήν Νίκην, Λυδία.

